

TEMNOTA

The book cover features a surreal, painterly illustration. The background is a vibrant purple and pink gradient. In the upper half, a large, pale face with striking green eyes is depicted, looking directly at the viewer. Below the eyes, a wooden door frame stands in a dark, overgrown landscape with green and blue foliage. Through the doorway, a pale, ghostly hand is visible, reaching out from the purple background. The overall mood is mysterious and unsettling.

a

jiné horory

Jana Pacáková

*Temnota
a jiné horory*

Jana Pacáková

Copyright© 2016 by Stanislav Plášil – nakladatelství VIKING
Copyright© 2016 by Jana Pacáková
Copyright© 2016 Cover by Pavel Fiala

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu autora či nakladatele.

ISBN: 978-80-7482-234-6 (ePUB)
ISBN: 978-80-7482-235-3 (MOBI)
ISBN: 978-80-7482-236-0 (PDF na CD)

OBSAH

Temnota

Mrtví a pohřbení

Smutný klaun

Abatyše

Labyrint

Dáma a drak

Inkvizitor

Až zamrzne peklo

Za zrcadlem

Malířka

Bílá jako sníh

Rudé růže

Západ slunce

Jana Pacáková

Další knihy nakladatelství VIKING

Edice CONAN

Edice Učte se anglicky s vtipem

Edice Borgentown – město hrůzy

Sci-fi & fantasy

Pohádky

Horory

Humor

Ze současnosti

Knihy vzpomínek

Historické romány

Světová klasika

Romantika

Erotika

Napětí

Populárně naučné

Recepty

Básně

Slovo nakladatele k NEPLATÍCÍMU čtenáři

Temnota

„Miluji temnotu a i mé myšlenky jsou černé.“

Joseph S. Le Fanu

Věděla jsem, že jsou za mnou, ale ani v nejmenší jsem netušila, jak velký mám před nimi náskok. Zarazila jsem se právě v okamžiku, když už jsem byla skoro na schodech. Mohli být všude. To jsem, jako jedinou věc, věděla až moc dobře. Možná že ještě dřív, než stačím překonat první stupně, stane se něco strašného. Něco, co asi nepřežiji.

Představila jsem si čísi ruku, snad spíš kostnatý pařát, jak se mi její ostré drápy s nechutnou touhou zaboří do hrdla. Téměř jsem již slyšela to tiché prasknutí zlomeného vazy, které se ozve, až ocelový stisk roztříští křehké kosti, plné výživného morku. Bála jsem se, že zrovna ve chvíli, kdy to budu nejméně čekat, na mne udeří z nebezpečného přítmí...

Vybílená chodba činžovního domu, která by už potřebovala znovu vymalovat, zela prázdnotou. Volba jasné barvy měla asi předcházet silnému pocitu stísněnosti, který by mohl přepadnout zdejší nájemníky v méně příjemném prostředí. Zatímco jsem míjela uzavřený vchod obstarožního výtahu – nikdy jsem v něm nejezdila, protože ve mně prostě nebudil dobrý dojem – do napjatého podvědomí se mi zarávala stereotypní ozvěna nějakého pro mne neznámého mechanismu, co nepřetržitě pracoval hluboko v podzemí. Ze sklepních místností stoupala do suterénu chladná vůně zatuchliny...

Bylo už dost pozdě a většina lidí touto dobou dávno spala. Já ne. Já jsem utíkala před tím, co se za mnou potichu plížilo nočními ulicemi. Spěchala jsem po šedivém schodišti, jak nejrychleji to šlo. Děsila jsem se pouhé možnosti, že se nedostanu nahoru dříve, než skončí krátký interval elektrického osvětlení a já zůstanu potmě.

Když jsem odemykala vchodové dveře, uvědomila jsem si, že se mi třesou ruce. Namlouvala jsem si, že můj byt je přece prázdný – že musí být prázdný – přitom jsem však věděla, že to vůbec není pravda. Byla tam ona. Byla tam vždycky, když se schýlilo k večeru, a nyní netrpělivě čekala na to, až do ní vkročím. Tak hutná a těžká...

Temnota.

Pár chvil jsem jen stála na prahu a naslouchala. Z nevelkého bytu, kde nesvítla žádná světla, se neozývalo nic víc než naprosté ticho. Až nepatřičné ticho. Zaváhala jsem, než se mi podařilo sebrat dost odvahy a udělat první krok dovnitř. Okamžitě se ozvalo hlasité skřípání opotřebovaných parket, vždy mi znělo jako čísi skřek. Snažila jsem se ho nevnímat.

V potemnělé předsíni jsem odložila obnošený kabát na věšák, moje klíče putovaly zpět do kožené kabelky a tu jsem pak netečně pohodila na židli, která pro mne sloužila spíš jako odkládací plocha. Vtom jsem zaslechla první zvuk, který mi poněkud pocuchal chatrné nervy. Podobalo se to kapání vody...

... kapání prolité krve. Náhle jsem si nebyla jistá, jestli zde vůbec chci zůstat. Jestli bych vůbec zvládla zůstat tady, zvláště když mne napadlo, že se mne možná snaží oklamat falešnou iluzí bezpečí. Co když jsou uvnitř!?

Ostré světlo za mými zády náhle zhaslo a bíle vymalovanou chodbu zalila úplná tma. To rozhodlo za mne. Rychle jsem za sebou přibouchla vchodové dveře, aby se nic z té ohavné černoty nemohlo dostat až sem. Mohla bych vám sice říct, jak jsem poslepu šátrala po jedné stěně, nedokázala bych vám však popsat, kolik zběsilosti se skrývalo v těch triviálních pohybech a jak obrovské úsilí jsem musela vynaložit, abych přitom nezačala ječet. Jakmile jsem stiskla plastový vypínač, musela jsem ještě protpřepět pár nekonečně dlouhých vteřin předtím, než se světlo neochotně rozsvítilo. Když jsem si přitiskla roztřesené ruce na hrud', zhrozila jsem se, jak divoce mi tluče srdce.

„Přede mnou se neschováš! Já si tě najdu!“

Mé opatrné kroky na dřevěné podlaze nedokázaly přehlušit hlasitou ránu, která se vzápětí ozvala v dusivé nehybnosti tmavého bytu. Stěží jsem se nadechla. Měla jsem sto chutí otočit se a utéct odsud, neměla jsem ale kam. Toto byla ta poslední výspa, kam jsem se ještě mohla ukrýt. Jinak nebylo nic. Jenom oni. Otočila jsem se tak prudce, až se mi z toho zamotala hlava. Hrozně mě bolí. Stále jsem

svírala prsty na zmáčknutém vypínači u vchodových dveří. Pak jsem uslyšela čísi smích. Za prosklenými dveřmi blikotalo nestálé světlo, podobné modravým ohňům z ledových močálů, plných utonulých těl...

„Kde jsi, ty mrcho?“

S vypětím všech sil jsem vešla do obývacího pokoje, odděleného od jasně osvětlené předsíně zlověstným valem vrískající temnoty. Co když tam něco je!? Bála jsem se, že tu nejsem sama. Křičí na mě akorát neztlumená televize, kde běží nějaký starý film. Jak je možné, že jsem ji našla zapnutou? Jasně jsem si vybavovala, že než jsem odpoledne odešla, určitě jsem ji vypnula. Asi už začínám bláznit. Stiskla jsem dálkový ovladač a zářivá obrazovka rázem ztmavla.

Přelétla jsem zkoumavým pohledem po obývacím pokoji, černém jako zapečetěná hrobka. Nerozeznávala jsem skoro nic, padalo tam jen slabé světlo z přední místnosti. Zhasnutá lampa stála vedle měkké pohovky, doplněné konferenčním stolem. Nestihla jsem z něj sklidit nedopitý hrnek s usazenou kávovou sedlinou na dně. V nevyužitém koutě naproti ní rostla malá palma, zasazená v obrovském hliněném květináči. Na pohled všechno vypadalo tak, jak by to mělo být. Přesto jsem však poznala, že něco je špatně...

Co!?

Zamrazil mne drzý průvan z otevřeného okna. Přitom bych přísahala, že mělo zůstat zavřené! Když jsem se přistěhovala, vypadalo to tu jako docela klidný dům. Zdál se mi jako dobré místo k bydlení, postupem času jsem si tím však přestávala být tak jistá. Když vyhlédnu ven, uvidím nevlídnou ulici lemovanou samými podobnými baráky s šedivou omítkou, jeden jako druhý. Všechna okna jsou tmavá, bůhvíproč mi připomínají slepé oči plné bezedné prázdnoty. Všude žije zlo...

Zvenčí ke mně pronikal studený vítr. Odhrnula jsem vlnící záclony a zadívala se dolů. Podé mnou se rozprostíral betonový chodník, tak tvrdý, že je až příliš snadné zlámat si na něm všechny kosti. Nikde ani živáčka, jen kdesi daleko snad projelo nějaké auto. Kvílející kola za sebou rozvířila usazenou špínu z noční ulice.

Vysoké elektrické lampy, rozestavené na můj vkus až v příliš velkých odstupech jedna od druhé, ji zahalily nepřirozeným oparem žlutavé záře. I když mne částečně oslepovala, zároveň jsem od ní nedokázala odtrhnout široce rozšířené oči. Žíznila jsem po ostrém světle, přestože jsem věděla, jak každá očarovaná mūra uhoří v oslňujících plamenech. Přála jsem si zemřít jako...

Noční motýl.

S příchodem pozdních hodin vždycky citelně poklesla teplota a nyní navíc začalo ještě pršet. Na okenní parapet dopadají dešťové kapky, bubnují do mokrého plechu přesně ve zrychleném rytmu mého srdečního tepu. Zoufale se rozhlížím po obývacím pokoji, protože slyším ten příšerný hluk z opačné části ztemnělého bytu. Najednou jsem si uvědomila jednu věc: zapomněla jsem za sebou zamknout vchodové dveře!

„Je tu někdo?“

Můj hysterický hlas mizí v duté temnotě, co mimo obývacího pokoje naplňuje i všechny ostatní místnosti. Jako malá jsem se strašně bála tmy. Měla jsem takový strach, že jsem nebyla schopná celou noc usnout. Nebyla jsem schopná dělat nic víc, než sedět na rozházené posteli a houpat se dopředu a dozadu, dopředu a dozadu, jako bych neměla všech pět pohromadě. Ten samý pocit prožívám i teď. Jen čtyři stěny mi beze slov odpovídají svou nevinnou bílou výmalbou:

„Ne. Jsi tady sama.“

To bylo přesně to, co jsem chtěla slyšet. Ale já jim nevěřím. Nedokážu uvěřit tomu, co mi napovídá zdravý rozum. Protože něco úplně jiného mi říká, že to jsou oni. Přistoupila jsem k proskleným dveřím, na které buší pomatené stíny. Jsou tady! Polévalo mne sžíravé horko, jako bych měla každou chvíli začít potit vlastní krev. Jsou se mnou, neustále slídí po mých stopách, at'se hnu kamkoli...

„Už běžte pryč! Běžte pryč!!!“

Vykřikla jsem ještě jednou, ale zdá se, že jenom děším sama sebe. Automaticky stisknu kluzkou kliku a místo toho, abych utekla z nebezpečného bytu, bezděčně zamířím do malé kuchyňky, která se nachází jen o pár metrů dál. Nyní již vím, co je tady špatně.

Jsem to já.

Nedokážu se sama zastavit. Pořád jdu dál. Snažím se přestat, ale nejde to. Chci začít vřískat, otočit se a rozběhnout se pryč, chci už konečně umřít, ale můj ochrnutý mozek mne prostě neposlouchá.

Pár metrů!

Nejsou tam žádné dveře, jenom korálkový závěs. Pokaždé se ozve takové tiché chřestění, studený dotek těch plazivých pruhů mi připomíná ztuhlá hadí těla. No dobře, vlastně je to spíš kuchyňský kout. Nevejde se tam nic moc. Po skromném zařízení se pasou napohled nechutné stíny. Periferním viděním zachytím pootevřenou lednici. Nemohu za to, ale začíná se mi chtít zvracet.

Je tam ještě něco, něco hnusného. Obezřetně se blížím k zaneřáděné lince a nějakou chvilku vůbec nechápu, na co se to vlastně dívám. Zanechávám za sebou nepěkné otisky mokrých podrážek, pochází z narudlé louže jakési páchnoucí kapaliny, co stéká až na laminátovou podlahu. Krouží okolo ní samé mouchy...

Leží tam nějaké mrtvé zvíře, jenom syrové maso a rozteklá krev. Nedokážu však rozpoznat, co to je. Možná to ani vědět nechci, najednou na mne působí až příliš živě. Můj zdravý rozum se kroutí v trýznivých křečích, stejně jako ta vykuchaná věc na poškrábané lince. Ráda bych začala křičet, ale všechno se zadržává ve vyschlém krku. Chci se konečně probudit z toho zlého snu, ale všechno je tak skutečné!

Náhle udělám další nevědomý pohyb. Popadla jsem porcovací nůž a zabodla ho do té neklidné mršiny. Už vůbec nevím, co se děje. Šlo to tak snadno, rozmražená mrtvola se vůbec nebránila. V prstech rozpačitě otáčím kuchyňský nůž a sleduji, jak po něm tečou krvavé kapky. Jak olizuju ostrou čepel, vychutnávám jejich trpkou příchut'. Tam v temnotě...

Noční stíny mají neviditelná těla. A bezbarvé tváře. A taky zatraceně dlouhé ruce. Jejich lehký dotek vás může ukolébat do sladkého spánku zapomnění. Přesto jsou však pořád dost silné na to, aby dokázaly chytout někoho pod krkem. Snad někoho, kdo právě teď stojí v rudých šlápotách, rozmazaných na špinavém linoleu, a nemá ani ponětí o tom, co se mu nepozorovaně plíží za zády-

Kuchyňský nůž, určený výhradě k porcování všelijakého masa, se na pomíjivý moment zaleskl odraženým světlem zvenčí, když jsem se vši silou rozmáchlá a rozsekla tíživou tmou. Nedala se zasáhnout, nemohla jsem s ní nijak bojovat. Zaslýchla jsem svištění vyleštěného kovu, ohlušující hlasy v mých uších však přesto neutichly...

Nikdy nezmlkly.

Vzpomněla jsem si na dávno zapomenuté zážitky z dětství. Ráda jsem sedávala v tom nejzapadlejším koutku staré skříně, celé prožrané červotočem. Byla jsem tam v pěkně v teple mezi měkkými kožichy, kde jsem si připadala v bezpečí, dokonale chráněná před okolním světem. To oni mne k tomu donutili. Snad žijí jen v mé bolavé hlavě, to ovšem neznamená, že neexistují. Hutná temnota byla jejich úkrytem, kde přežívali skrytí před všetečnými zraky okolního světa...

Pronásledovali mne.

Nikdy jsem nevěděla, odkud se vynoří příště. Oni jsou totiž všude. Plížím se do opuštěné ložnice, do poslední místnosti, která mi ještě zbývá. Navzdory tomu, že mám u sebe nabroušenou zbraň, trnu samou hrůzou při každém kroku. Už nemám kam utéct. Hlasitě jsem vydechla, když na mne zevnitř zaútočilo totální ticho. Takové ticho, že by se dalo směle porovnat i s mým chorálem záhrobních nestvůr...

Tak zpívají přízraky.

Neochotně nahlížím do tichého pokoje. Je tam příšerná tma, snad ta nejhorší, co jsem kdy viděla. Cosi v ní ožívalo. Nebo se mi to možná jenom zdá? Bála jsem se vrátit zpět a ještě pevněji jsem sevřela krvavou rukojeť kuchyňského nože. Vcházím dovnitř, protože již nemám na výběr...

... ihned mne pohltit. Posadila jsem se na neustlané lůžko a už mne ani nenapadlo rozsvítit nějaká světla. Neviděla jsem pomačkané oblečení, šatní skříně plnou jiných pitomostí, ani krabičku prášků na nočním stolku. Ovládal mne tak velký strach, že jsem asi začala být otupělá. Odezněl až nyní, alespoň na pár chvil blažené ospalosti. Žila jsem, pokud se tomu tak vůbec dá říkat, s neodbytnými běsy v patách. Jak dlouho to ještě bude pokračovat!?

Jak jsem se opírala o poházené polštáře, zhroucená v čele postele, napadlo mne, že tohle už dál nevydržím. Vždyť to se nedá vydržet! Znovu a znovu jsem potlačovala takové myšlenky, dusila jsem v sobě staré vzpomínky a jiné napůl zapomenuté pocity, které mi nedávaly žádnou naději do budoucna. Nechácala jsem, proč dál trpět...

Peklo na zemi.

Každý vám jen potvrdí, že duševní muka jsou horší, neskonale horší než jakákoli fyzická bolest. A nedají se přebít ničím. Když si sami ubližujete, cítíte tupý odliv. Ale ani to vás na chvíli, na maličkou chvíli nemůže vytrhnout z mučivého koloběhu vlastního vědomí, které vás zaživa rozežírání hůř než ta nejagresivnější kyselina. Ty utopené věci vyplouvají na povrch...

Nic nedokáže vystihnout ten vnitřní hnus. Dokonce ani já ne. Vždycky jsem byla neviditelná. Měli mě přímo pod nosem – a nikdo si nikdy nevšiml, co se mnou děje. Nikdo ani nevěděl, že vůbec žiji a umírám. Šlapali po mně a neslyšeli, jak mi praskají lámané kosti. Nebo možná prostě slyšet nechtěli.

Svírala jsem porcovací nůž tak pevně, až se mi zařzl do ruky. Necítila jsem nic, navzdory tomu, že mne střídavě polévalo mrazivé horko. Všimla jsem si toho, až když rudá krev potřásla zmačkané povlečení. Kreslila krásné květy. Životodárná tekutina prýštila jako pozemí pramen...

Sevřela jsem pořezanou ruku a přitiskla prsty, aby se drobná rána ještě více rozevřela. Pořád jsem si připadala jako divoké zvíře chycené do pasti. Nejrady bych si sama ukousla poraněnou pracku, kterou svírají sklapnutá železa. A pak se někam odplazila, abych tam v klidu vykřácela...

... v temnotě. Vykročila jsem do zhasnuté koupelny, vyložené lesklými kachlíky. Žádné jiné místo už mi nezbývalo, pronajímala jsem si pouze dvoupokojový byt. Tentokrát už jsem se ničeho nebála, právě naopak. Ovládl mne ledový klid, který smýval všechno dřívější šílenství. Vstoupila jsem do napuštěné vany s příjemně teplou vodou, štědře okořeněnou koupací solí. S tím nejdelším kuchyňským nožem sevřeným v ruce. Zavírám oči v dobrovolném odevzdání pomalé smrti...

Odplovám.

Stihla jsem zachytit svůj bledý odraz v zamlženém zrcadle na protější stěně, přišlo mi, že to snad ani nejsem já. Už mne nikdy nebudou pronásledovat. Utekla jsem před nimi tam, kam oni nemohou. Dřív, než jsem si stihla naplno uvědomit, co vlastně dělám, mi ostrý nůž rozřezal obě zápěstí. Průzračná voda se začala barvit do ruda. Skoro nic jsem necítila. Vlastně je to docela příjemné. Je to...

Vysvobození.

Nebála jsem se bolesti, protože jsem v ní žila prakticky celý život. Už velice brzy to nadobro skončí. Kdo mohl tušit, že si tak vášnivě zamiluji pohled na sladkou krev!? Výhradně svou vlastní krev. Sílicí tíha vlastního těla mne stáhla pod kalnou hladinu červené vody. Kdybych je tak mohla donutit dívat se, jak do poslední kapky vykřvácím k smrti...

Ve vlnách.

Snažím se nadechnout, ale nejsem schopná dokázat už ani to. Ocelové sevření z nedostatku vzduchu mne dusí. Nebráním se tomu. Rychle mne opouští můj mizerný život, který mi stejně dávno ukradli oni. Vlastně jsem nikdy ani nežila. Je to vážně zvláštní pocit uvědomit si to až teď. Nepravidelný puls mého srdce skomírá, stejně jako já. Už nelze dál uvažovat. Vydechnu naposledy a tak přichází vytoužený konec. Nyní jsem její součástí, stala jsem se černým vírem rozbouřené temnoty...

Mrtví a pohřbení

*„Smrt je život v nejplnějším rozkvětu, jádro a pravé tajemství života!
Vzhledem ke smrti jsi vlastně teď mrtva!“*

Ladislav Klíma

Probudila se s tím, že se necítí právě nejlépe. Však ani nebylo divu, po včerejší noci by se necítil dobře vůbec nikdo. Hlučný ples se protáhl hluboko do brzkých ranních hodin, a když k tomu ještě připočetla všechno, co zvládla vypít a to ostatní, výsledek musel být jasný. Třeštila jí hlava a za zavřenýma očima jí pomatená mysl kreslila podivné obrazy...

Pohřební průvod!?

Zdál se jí jakýsi příšerný sen o zahradě plné rozbitých hraček a pobořených domečků pro panenky, ale zbavených veškerého života a zdravých barev. Černě oděné postavy s nesrozumitelnými slovy na rtech šly bílou šterkovou pěšinkou. Pomalu míjely nekonečná pole kamenných pomníků, každý z nich by sám o sobě vydal za živé zhmotnění jiné děsivé představy.

Schýlené sochy trpce pláčou, okřídlení andělé se němě modlí k zamračenému nebi, vytasené meče v jejich vztažených rukou planou nehybnými plameny. Ta melancholická majestátnost jí vyrážela dech, až všechno zkamenělo v započatém pohybu, všechno bylo tak chladné a bez sebemenší známky života...

Přízraky ze zlých snů.

Byli mezi nimi i někteří lidé, se kterými se bavila ještě před pár hodinami, právě když bujarý bál vrcholil. Pořádal se u příležitosti výročí narození jedné významné ženy, která samozřejmě patřila mezi vysokou šlechtu. Takové pozvání by nemohla odmítnout i řada mnohem důležitějších lidí, než byla ona sama. Ale jak to pak dopadlo!?

Asi to musela pořádně přehnat. Přála si, aby opět přiletěl bezesný spánek a odnesl ji zpátky do konejšivé nicoty, kde již neexistuje žádný zítřek. Ale přesto věděla, že už k ní nepřijde, byť podle všeho musela stále vládnout hluboká noc. Nikde žádné světlo, jenom ta pulsující bolest hlavy.

Vkrádala se jí do celého těla. Cítila se podivně rozlámaná, jako by si snad ustlala na samém kamení. Zaposlouchala se do půlnočního ticha, nic jí však neříkalo. Neozýval se dokonce ani její vlastní dech. Necítila ani svůj srdeční tep. Vítejte do nekonečné noci...

Sní? Je vzhůru?

Těžko říct, podle čeho měla vůbec poznat, která realita je skutečná a které pochází jen z chorých snů? Cosi hladkého se jí soukalo do úst, plazilo se to stále dál a dál do krku. Před nevidoucíma očima se jí začaly rozvíjet černé růže – šalebná předzvěst nadcházejícího zadušení.

Hleděla někam vzhůru, hleděla do tak nepopsatelné temnoty, že si ji snad ani nedovedla pořádně představit. Její zmámená duše se roztránila na milion kousíčků jako ta nejkřehčí porcelánová panenka. Natáhla útlou ruku a...

Narazila na nějakou nečekanou překážku. Těžko říct, co to bylo, ale bránilo jí to dosáhnout až na zvonek, který stál na nočním stolku. Chystala se přivolat nějakou služku, aby jí donesla sklenici vody a studené obklady na rozpálené čelo, její prsty však nevypátraly zhola nic. Neviděla nic kolem sebe, až na ty děsivé obrazy, které se jí honily v hlavě. A dech jí docházel.

Co se to děje!?

Nedokázala se probjovat ven!!! Pocítila, jak jí z drásajících rukou příští jakási teplá tekutina. Byla slaná a rychle prosakovala i krajkovými rukavicemi. Slabé tělo se sebe vydávalo příliš mnoho sil, smrtící sevření však přemoci nedokázalo. Bušící srdce odmítalo spolupracovat a cosi ji nabádalo, at' opět ulehne a přestane vzdorovat vleklému udušení. Právě v takovém milosrdenství spatřovala svůj nespílitelný sen...

Živá? Nebo mrtvá!?

Přesto to vše prožívala jen nezúčastněným způsobem, snad jako by šlo o kohosi jiného, rozhodně ne o ni samotnou. Připadalo jí, jako kdyby sledovala nějaké divadelní představení, kde jsou všichni jen herci a nic není skutečné. To ani nemohla být suchá skutečnost, na to bylo vše příliš reálné. Dosud

nikdy nic neprožívala tak intenzivně jako svůj zdlouhavý boj s tíživou temnotou. Už proto muselo jít o pouhý sen.

Až přespříliš živý sen, vyvolaný mocovou dávkou opojné drogy!? Byl to vskutku obskurní koníček, to připouštěla i sama sobě, ale bavilo ji to. Vždy, když zatoužila nahlédnout do věčnosti, brala morfiium. Byl to blažený pocit, který řada lidí pokládala za podobný tomu, jako když usínající člověk padá do rozevřené náruče pomalé, bezbolestné smrti...

Pochopitelně to vždy muselo probíhat tajně. Nebyla to až moc velká náhoda, že naposled si vzala mnohem větší dávku než kdykoli předtím!? Zanechala za sebou plesové hosty, hlasitý smích a tóny orchestru, které přicházely z tanečního sálu. Sestoupila z venkovní terasy a zamířila pryč po křivolaké pěšince, vysypané bílým šterkem, kamsi mezi květinové záhony a košaté keře.

Okolo výstavného sídla se rozkládal anglický park, který zapadal do volné krajiny tak dobře, že by jej mnoho méně vzdělaných lidí mohlo považovat za nepěstěnou součást divoké přírody. Klesla na kamennou lavici, částečně skrytou za schýleným stromovím. Ačkoli podobná osamělá místa obvykle vyhledávají milenecké dvojice, ona našťástí nikde nezahlédla ani živou duši...

Stáhla hedvábné rukavičky a prohlédla si své bílé ruce, co se sotva začaly třást nedočkavostí. Neshledávala na nich žádné jizvy, jenom málo patrné stopy po vpichu ostré jehly. Nic takového by se skoro nedalo rozpoznat pouhým okem. Pousmála se sama nad sebou.

Kolikrát už pila esenci smrti?

Sjela lačným pohledem na to, co opatrně položila vedle sebe. Byl to malý balíček ve voskovaném papíru, který jí předal jeden z jejích tanečnicků. Vyalila skleněnou ampulku a pak promnula mezi prsty injekční stříkačku.

Nyní zakoušela velké nutkání, vzít si to všechno naráz, ale navzdory tomu věděla, že taková odvaha by jí stála život. Mimoděk trhla zápěstím, když tenká jehla pronikla napjatou kůží a vpravila jí do žil novou dávku drogy. Zahalil ji zvláštní pocit, jako by její duše opustila bezvládné tělo...

... trvalo to tak krátce. Nebo jí to tak alespoň připadalo. To si pamatovala zcela bezpečně, stejně jako, to že tomu muži zaplatila dost přemrštěnou částku. Dál už si však nedokázala vzpomenout na nic. Došla k názoru, že zde je konec. A pak...

Co bylo potom!?

Jak se mohla ocitnout tady? Jedna ruka se konečně protáhla úzkou skulinou mezi kamennou deskou, slabé prsty se s nesmírnou námahou snažily odstrčit ji o kousek stranou. Nešlo to! Nevídaná nouze jí však dodala potřebnou sílu. Po nějaké době, která se jí zdála být nekonečně dlouhou – ačkoli ani vzdáleně netušila, jak rychle zde plyne čas – se k ní přidala i druhá ruka a podařilo se jí uvolnit vzniklou mezeru natolik, aby se mohla svobodně nadechnout.

Vzduch!!!

Málem se udusila, navzdory tomu však stále nepřestávala zvětšovat to volné místo. Snažila se stůj co stůj protáhnout ven, nedařilo se jí to však tak dobře, jak by mohlo, kdyby nebyla oblečená v nepředstavitelně těžkých šatech, ušitých z černého sametu. Zachytával se o každou hranu, na kterou narazila.

Pod krkem ji škrtila pevně utažená stuha z krajkového čepce totožného materiálu i obdobné úpravy, co věznil její zkadeřené vlasy, upevněné stříbrnými sponami. V takovém bohatém oblečení se skoro nedokázala pohnout. S každým nádechem ochutnávala stojatý vzduch s podivným příděchem nechutné hlíny...

Napadalo ji, že musela usnout tak náhle, že předtím ani nestihla zavolat svou služku, aby jí pomohla s odstrojováním. To se sice – zejména po dlouhé noci plné bujarých zábav – často stává, ale ona si zcela jasně vybavovala, že na sobě měla něco úplně jiného: na onen večer si vybrala plesovou róbu s holými rameny, která byla nyní velmi módní.

Její nynější oděv připomínal spíše její smuteční šaty, které si snad ani nikdy nevezala na sebe, neboť jí na obyčejné pohřby přišly příliš nákladné. Až dnes měly opožděnou premiéru, za to jim ovšem nemohla být nijak vděčná, přestože jí jistě slušely. Nyní se totiž poprvé v plné míře ukázala jejich nepraktická stránka.

Kovová konstrukce – co sloužila k tomu, aby dodávala širokým sukním velký objem – ji bolestivě svírala kolem pasu a navíc překážela, když se pokoušela posadit. Konečně poznala, co jí to celou dobu lezlo do úst. Byl to hustý, tenounký závoj černé barvy, který jí splýval přes slepou tvář. Ocelový korzet,

sešněrovaný tak pevně, až se jí doslova zařezával do těla, jí tlačil na plíce a ona málem zase začala bojovat s nedostatkem vzduchu. To přece musel být jenom děsivý sen...

Sen smrti.

Dopadla na studené dlaždice, vykřikla leknutím a pak zůstala ležet jako tělo bez duše. Nezbyvala jí už žádná síla na to, aby se dokázala zase zvednout. Její přerývaný pláč naplňoval mrtvé ticho. Nic nechápala. Co se to proboha stalo!? Už dřív se sice cítila tak strašně, že se nebyla schopná sama postavit na nohy, ale alespoň z ní netekla ta teplá krev...

... kapala z odřených rukou – dosud částečně navlečených v roztrhaných krajkových rukavičkách – na tvrdý mramor, odkud až k ní prosakoval podzemní mráz. Každý dotek ji pálil, brzy byla celá v jednom ohni. Dýchala mělce a nepravidelně, pomalu se jí začínal navracet ztracený zrak. A všude to totální ticho!

Hudba záhrobí.

Kanoucí slzy jí z hořících tváří poněkud smývaly silný nános bílého pudru. Vypadala, jako by jí dokonce i v koutcích úst – co bezmocně lapala po dechu – ulpěla zaschlá krev, i když to byla jen rozmazaná rudá rtěnka. Zrasované ruce ji pálily tak příšerně, že se na ně raději ani nepodívala. Opřela se o ně, avšak žádnou oporu v nich nenalezla, neboť rozžhavené dlaně, sedřené málem až na samou kost, jí způsobovaly příliš velkou bolest. Proč už se konečně neprobudí!? Vytrěštěné oči, které dosud nepřestávaly slzet, těkaly odnikud nikam. Nic, než ta neproniknutelná černota...

Noční můra?

Jediná věc, která poněkud oživovala neúprosnou temnotu, byl dlouhý špalír planoucích svíček, zasazený ve ztuhlých kalužích rozteklého vosku. Vydávaly slabé světlo, které sotva dosáhlo až do početných výklenků, vyhloubených v silných kamenných stěnách. Ležely v nich nádherné kytice, převázané černou stuhou...

Další zvadlé květiny pokrývaly i ledovou podlahu okolo pošramoceného katafalku, jejich nesnesitelně sladká vůně ji až dusila. Nějakým zázrakem se jí podařilo vyprostit z bělostného sarkofágu, uzavřeného hladkým kamenným víkem. V tu mrazivou chvíli plně pochopila obludnost svého budoucího osudu! Byla pohřbená zaživa!!!

Spočívala v mramorovém mauzoleu, kde se dávají uložit k poslednímu odpočinku ti, které děsí pouhá představa vlastního těla, vydaného na pospas hladové hlíně. Zejména ti nejbohatší se nechťejí vrátit zpět do prachu, ze kterého se kdysi zrodili. Každý, kdo je zakopán v zemi, mnohem rychleji podléhá temnými silám rozkladu. Naopak do nádherné hrobky nepronikne zhola nic, dokonce ani zoufalý křik...

... tedy samozřejmě pokud úplně pomineme hřbitovní krysy, ty se totiž svými slizkými cestičkami dostanou všude. Dokážou ostrými zuby prohryzat i solidní borovou rakev. Mrtví, se kterými tak ráda mluvila, by o tom mohli vyprávět. Ti, kteří jí nikdy neodpovídali, přesto jí však rozuměli každé slovo. Ti, kteří už to mají – na rozdíl od ní – dávno za sebou...

Jak krásné pomyšlení!

Chtěla být jako oni. Byla to nezdravá touha, která se jí musela dříve či později šeredně vymstít. Nyní je skutečně mrtvá, právě tak, jak si vždy přála. Chtělo se jí začít křičet, ale neudělala to. Nikdo by ji stejně neslyšel. Jestlipak ji zarmoucení pozůstalí pochovali na starý hřbitov, kam tak ráda chodila? Kdo ví, kdo možná právě nyní přechází nad její hlavou? Snad by to mohl být někdo, koho dokonce zná?

Jak se tohle mohlo stát!?

Na to existovala jen jedna odpověď: Morfium! Mysleli si snad, že se předávkovala? Možná úmyslně!? Tu prázdnou ampulku museli najít hned vedle ní, ale divila by se, kdyby se nad tím vůbec někdo pozastavoval. Mezi znuděnou šlechtou byly vždy běžné nejrůznější výstřelky. Někdo vedl mimomanželské vztahy, někdo dával přednost příslušníkům stejného pohlaví a někdo – jako třeba ona – rád požíval nebezpečné látky...

Bylo to tak vzrušující! Ještě nikdy předtím si však nevzala tak velkou dávku morfia jako posledně. Až příliš snadno podlehla své závislosti, po čase – aniž by si to vůbec uvědomila – skončila zcela pod nadvládou drogy. Nic nového pod sluncem. Až na to, že ona už žádné slunce nikdy, nikdy neuvidí!

Byl to krutý trest za to, že vůbec kdy žila!? Nedokázala si sama odpovědět. Jak trpce nyní litovala, že tak často myslela na předčasnou smrt! Jak plané byly její šílené sny o posmrtném životě, když nyní dlela hluboko pod zemí v mramorových zdech ponuré hrobky. To utrpení!

Ta věčnost!

Ta naprostá beznaděj. Nemožnost se jakkoli vysvobodit a dostat se ven. A nikdo ji nepřijde zachránit. Nepronikne k ní podzemní voda, ani rudá hlína. Zde seschne stejným způsobem, jako kdyby žila a zestárla, jen to bude trvat o něco kratší dobu.

A tak to bude pokračovat navždy. Jak žila, tak také zemře, bude to vleklá a nesmyslná agonie. Nikdy v sobě nedokázala najít dost vůle k tomu, aby se pokusila něco změnit. Jako by už byla předem mrtvá. A pohřbená...

... pohřebná v překrásné kryptě, kam nepronikne žádné sluneční světlo. Odsud se již nikdy nedostane. Nikdo pro ni nebude truchlit, byla vždy jen další bezvýznamná dívka bez budoucnosti. Bylo to děsivé pomýšlení, tím spíš, že ona velice dobře věděla, jak končí lidé pohřbení zaživa.

I v této době se to stávalo poměrně často a mnohdy je pohřební zřízení našli až řadu let po jejich údajné smrti, když – ať už z jakýchkoli důvodů – byla exhumována tlející těla nebo došlo k nějakému přemístění mrtvých. To už ale byli opravdu mrtví, protože ti nahoře je vykopali příliš pozdě. Téměř všichni se udusili, navzdory tomu však řada z nich skončila zmrzačená, s okousaným obličejem a roztrhaným masem, které tak rádi požírají hřbitovní krysy, bílí červi a jiný podzemní hnus!

Nyní viděla, že veškeré její snahy přišly vniveč. Tělo, které tak pečlivě chránila před poškozením, se stane odpornou pastvou pro maličké mrchožrouty. Opanují její pozemskou schránku ještě před tím, než vůbec stihne zemřít. Bude je cítit hluboko v sobě, jako žravé netvory s ostrými kusadly, kteří sají její modrou krev...

Pouhé pomýšlení bolelo. Zhroutila se mezi zvadlé květiny, zamotaná do nákladné pohřební róby, kterou dosud nikdy nevzala na sebe. Černý samet vydával mdlou vůni mrtvých staletí. Ani zaprášená látka jí nedokázala poskytnout teplo, které tolik postrádala. Zemře jako nedospělý hmyz, který se nikdy neprokouše ze své tvrdé kukly. Už nikdy nedostane druhou šanci zrodit se do nové podoby...

Když pochopila, že je pro všechny defacto mrtvá, pocítila první záchvat vůle k životu. Bylo příliš pozdě!!! Jak příšerné prozření ji čekalo v nádherné hrobce mezi ušlechtilým mramorem, odkud sálal horký led. Byla jí příšerná zima. A měla neuvěřitelný hlad.

Nevážila si svého života.

Ted' teprve pochopila, že si ničeho nevážila. Topila se v luxusu, který dávno považovala za samozřejmost. Měla všechno, a proto vlastně neměla nic. Její vezdejší bytí překypovalo řvoucí prázdnotou. Nic ji nedokázalo vytrhnout z nudy a nečinnosti, byla věčně omrzelá a nic na světě ji netěšilo. Tak začala požírat sama sebe. Bylo to tak snadné! Když ji ten zatracený život začal rozčilovat, pokaždé přišla další dávka nebezpečné drogy. A nyní přijdou slepé larvy, aby ji pohltily...

Muselo to skončit takhle???

A tak pochopila, že jí již nezbývá nic jiného, než začít doopravdy požírat sama sebe. Dokud nepřijde milosrdný konec. Nyní velice litovala toho, že se jí nepodařilo v klidu udusit. Ovládne ji mučivý hlad a rudá žízeň, kterou nebude v nekonečných dnech, strávených uprostřed temné krypty, schopná ukojit ničím jiným než svým vlastním tělem a krví...